

Ordinis Ivridici Decanus Carolvs Fridericvs Winkler D. ... Virorum ... Henrici Adolphi Krohn Lvbecensis Et Hermannii Diterici Krohn Lvbecensis Solemnia Inavgvralia Indicit : Qvaedam Praefatvs De Venditore Ad Facvltatem Poenitendi Ipsi Si Decimam Partem Pretii Solverit Ivre Lvbecensi Concessam In Casv Emtionis Arra Interveniente Perfecte Celebratae Frvstra Provocante

Kiliae: Litteris Gottfr. Bartschii, [1758]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn892778571>

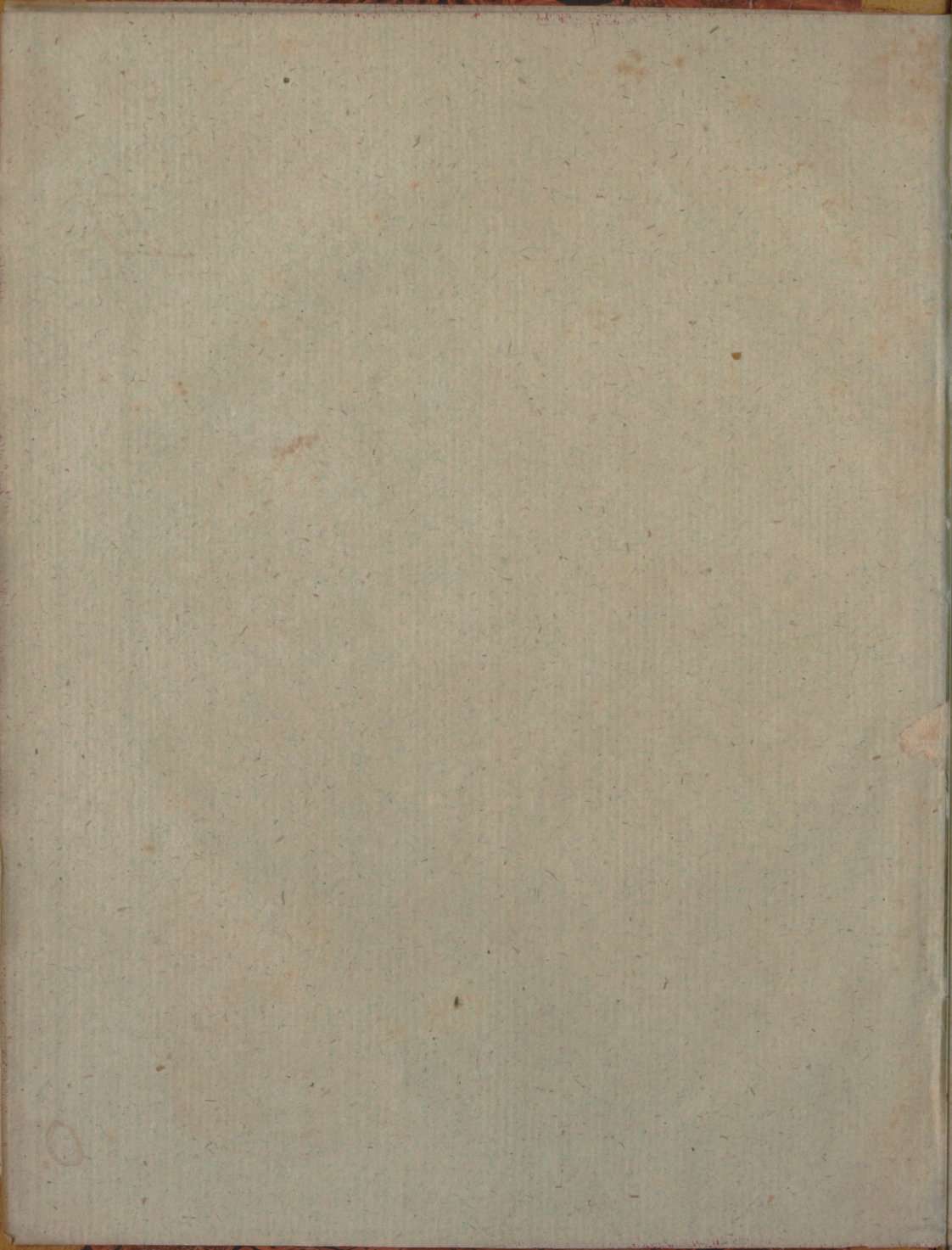
Druck Freier Zugang

V. l. — 197 (23.)

Pl. — 197 (23.)

ORDINIS IVRIDICI DECANVS
CAROLVS FRIDERICVS WINKLER D.

IVR. GERM. ET PRAX. P. P. O.

VIRORVM PRAENOBILISSIMORVM
DOCTISSIMORVM QVE

HENRICI ADOLPHI KROHN

LVBECENSIS

ET

HERMANNI DITERICI KROHN

LVBECENSIS

SOLEMNIA INAVGVRALIA

INDICIT

QVAEDAM PRAEFATVS

DE

VENDITORE AD FACVLTATEM POENITENDI IPSI
SI DECIMAM PARTEM PRETII SOLVERIT IVRE LVBECENSI
CONCESSAM IN CASV EMTIONIS ARRA INTERVE-
NIENTE PERFECTE CELEBRATAE FRVSTRA
PROVOCANTE.

KILIAE LITTERIS GOTTFR. BARTSCHII ACAD. TYPOGR.

§. I.

Quemadmodum omnium pactorum & contractuum ea est natura atque indoles, vt mutuo contrahentium eoque serio declarato consensu coalescant, ita mutuum earundem personarum consensum contrarium eorum dissolutionem operari, ipsa naturalis ratio suadet. Mutua quum ex conuentione eiusmodi oriuntur iura, mutuaeque inde descendant obligationes, vnum in scio & inuito altero a contractu recedere haud posse per se facile patet, idemque in contractu emtionis venditionis obtinere, nemo dubitabit. Hunc enim consensu partium rite celebratum leges ciuiles praesidio suo fortiter muniunt, quippe illum tam firmum esse rescripserunt Imperatores **DIOCLET. & MAXIMIAN.** vt de eo alterutro inuito nullo recedi tempore bona fides patiatur, nec ipsum principis rescriptum alicui hancce impertiri posse facultatem, cuius exercitio ius alterius pacto quaesitum laederetur nimis, immo plane auferretur. (a) Venditor itaque, etiamsi duplum pretium offerat emtori, tamen hoc renuente, contractus fidem infringere nequit (b); neque hic illo contradicente ad rescissionem prouocare potest, si vel maxime vel rem traditam restituere & pretium solutum amittere velit, vel ad soluendam contractui adiectam poenam conuentionalem paratus sit, ad quam accipiendam venditor haud obligatur, potius iuri suo strenue inhaerens ad adimplendum contractum agere contra eum non prohibetur. (c)

§. II.

Hisce tamen non obstantibus, si res adhuc est integra, pretio nimirum vel toto vel pro parte nondum soluto, neque traditione rei sequuta, leges faciliores se praebent venditori atque emtori, qui conseruationem contractus, illiusque consummationem non adeo curant, vtrique interdum poenitendi libertatem certo mo-

(a) L. 3. C. de rescind. vend.

(b) L. 6. C. cod.

(c) vid. **CARPZOV.** in iurispr. for. P. II. C. 33. Def. 14. n. 7.

do concedentes. Casus huc pertinentes hic explicare omnes, nimis longum foret, & a scopo nostro valde alienum, potius in id solum paullo accuratius inquiramus, quousque vires suas extendat illa, quae venditori in iure Lubecensi concessa legitur poenitendi facultas. Ita vero de venditore, quem contractus initi poenitet, statuit Ius Lubec. L. 3. Tit. 6. Art. 18. Was einer verkauft an unbeweglichem Gute, das ist er dem Käufer zu gewehren, oder er ist ihm den zehenden Pfennig von der Kauff-Summa zu bezahlen schuldig etc. Würde aber der Verkäufer das Kauffgeld empfangen, oder aber auch der Käufer das Haus darauf befahren, so muß zwischen den Contractanten Kauff, Kauff bleiben, und kan sich mit dem Zehenden nicht freyen. En itaque venditorem decimam partem pretii soluentem a contractu etiam citra voluntatem emtoris liberatum, modo neque pretium acceperit, neque rem venditam tradiderit. An vero venditor, qui arra accepta contractum emtionis celebravit, huius dispositionis auxilio se contra emtorem decimam pretii partem sibi oblatam accipere nolentem, tueri queat, iam ulterius pro instituti ratione disquirendum erit.

§. III.

Quodsi verbis Articuli nostri, posthabita omni iuris Lubecensis analogia, neglectis etiam reliquis huius iuris praeceptis inhaerere stricte velimus, adfirmare hanc quaestionem vel inuiti cogimur. Facultas enim poenitendi venditori initio legis simpliciter & generatim concessa, ipsi per verba finem Articuli constituentia duobus saltem in casibus adimitur, si nempe pretium exsolutum, vel res tradita, verbo, si integrum negotium amplius non fuerit. Nonne vero arra data res adhuc est integra? Nonne exceptio firmat regulam in casu non excepto? Nonne legislatores eadem ratione casum arrae datae, si in illo venditoris poenitentiam exulare voluissent, ac memoratas duas exceptiones expressis verbis subiicere potuissent? At vero, quum illius plane
 mentio-

mentionem non iniecerunt, nec nostrum est, illum addere, & statutum, quod est strictissimae interpretationis, extendere ad casum non expressum, immo nec cogitatum. Hisce armis instructum pugnare video venditorem contra emptorem credulum nimis, qui denario suo arrae loco soluto, omnibus circumventionibus obuiam iri atque omnes fraudes profigari facillimo negotio posse, confidit. Sed lex ipsi obstat, firmissimum aduersarii praesidium. In auxilium vocat emptor MEVIUM; STEINII opes & patrocinium implorat. Praesto ipsi sunt hi duumviri, ad quos tamquam ad commune oraculum confugiunt omnes de genuino iuris Lubecensis sensu solliciti. Ille arram acceptam venditorem a poenitentia excludere adfirmat(d); hic eandem sententiam tueri non dubitat(e). Sed venditorem durae cervicis haec tantorum virorum auctoritas haud mouet. Erroris illos postulat, atque caecum, quo in ius Romanum rapiuntur amorem eos induxisse contendit, ut peregrini huius iuris principiis patrium statutum inquinarent, arrae eundem effectum cum pretii solutione & rei traditione tribuentes, quum tamen illa signum saltem sit contractus consensu celebrati, his actibus autem contractus ita consummetur, ut res pro salua neutiquam haberi, hincque illis interuenientibus nulla ratione a contractu recedi queat. Verba profecto, sine penu atque pecunia. Ita tamen rationes subducere ex Actis iudicialibus e Stralsundia superiori anno ad Collegium nostrum missis memini molitorem, qui molendinum duobus imperialibus arrae loco ab emptore acceptis vendiderat, & variis quibus subfodere firmissimum contractus fundamentum conatus erat artibus frustra adhibitis, denique decimam partem pretii offerens ad dictum iuris Lubecensis palladium refugiebat.

(d) MEVIUS in Comment. ad Ius
Lub.L. 3. Tit. 6. Art. 18. n. 9.

(e) Dn. STEIN Abhandl. des Lüb. R.
P. III. Tit. 6. §. 145. sq. p. 229. sq.

Tota res, nisi omnia me fallunt, a decisione quaestionis pendere potissimum videtur: quales arram contractui emtionis perfecto accedentem sequi debeant effectus? Hic vero fluctuare mirum in modum Doctores videmus, praesertim illos, qui absque solida iurisprudentiae vniuersalis cognitione ad Sacra The- midos accedere non erubescunt. Plena hic sunt dissensionum omnia, ita vt certum quid de arrae effectu ex Ictorum scriptis statuere, valde difficile videatur. Sunt enim, qui putant, arram emtioni imperfectae, nimirum pacto de vendendo, vel emtioni secundum partium conuentionem in scriptis celebrandae ante scripturam accedere numquam posse, sed supponere semper contractum perfectum & facultatem poenitendi tribuere ita, vt em- tor poenitens arram datam amittat, venditor resiliens illam du- plicatam restituere cogatur, praesidium huius sententiae in *Pr. I. de contrab. emt.* & in *L. 17. C. de fid. instrum.* nec non in tacito par- tium consensu potissimum quaerentes, qui in hoc, vt cum arrae iactura a contractu vtrique recedere liceat, conspiraret. (f). Alii e contrario distinguendum esse censent, vtrum contractum perfectum, an vero nondum perfectum arra comitetur. Po- steriori casu ius poenitendi cum arrae dispendio vel dupli resti- tutione admittunt; priori autem casu, quum ea sit arrae na- tura, vt negotii principalis non infirmandi, sed potius confir- mandi gratia interueniat, tacita vero de illa facultate partium conuentio absque legum auctoritate & citra contrahentium in- tentionem fingi temere nequeat; praeterea arrae datio, quae non ad essentialia, sed accidentalia emtionis venditionis spectet, indo- lem contractus haud mutare & efficere possit, vt contractus, cui accessit

(f) Ita praeter BESOLDVM, RVT- NIVM & alios statuit THOMASIVS GERVM de RVLANDVM, MYSIN- in *Diff. arris emtionum*, cui adsti- GERVM, SCHNEIDEWINVM, ZAS I- pularur LEYSERVS in *Medit. ad D.* VM, HUNNIVM, BRVNNEMAN- *Spec. 204. med. 1.*

accessit iam perfectus, minus perfectus sit; facultatem poenitendi prorsus exulare volunt, & quod mireris, pro fundanda & stabilienda hacce opinione ad easdem a prioribus citatas leges, optimo tamen, vti nobis videtur iure prouocant (g).

§. V.

Siue autem huic, siue illi subscribere quis velit sententiae, nobis sane perinde erit, quum vtriusque defensio ad nostrae quaestionis decisionem parum conferat, quae potius ex eo, quod ius Germanicum, & praesertim ius Lubecense de arrae effectu statuit, robur suum accipere debet. Quum autem arra & mercipotus Germanorum, multifarie differat ab ea, quae in legibus Romanis circumfertur arra, (h) ita haud mirandum etiam foret, si forsitan haec iura ratione effectus arrae inter se discreparent. Hoc extra dubitationem omnem positum est, ius Germanicum hac in re incertitudine nulla laborare, neque illas admittere contradictiones, quae iuris ciuilibus interpretes secant & in diuersas plane trahunt partes. Ius Lubecense sane nullam hic relinquit ne quidem dubii speciem, quippe quod L. 3. Tit. 6. Art. 6. clarissime disponit: Wann einer auf gethanen Kauf, Pacht, Miete oder Dienst den Gottes-Pfenning oder Arram gibt, so ist solches alles kräftig, Es wäre dann, daß also fort, bald und eher sie sich scheiden, in continenti die Arra wiederumb zurück gegeben oder gefordert würde. Quilibet, qui non obducere tenebras rebus clarissimis

(g) Praeter DONELLVM, CARP-ZOVIVM, VINNIVM, WESENBECIVM & CHRISTINAEVM hanc opinionem tuentur STRVVIVS in S.I.C. Exercit. XXIII. th. 22. HVBERVS in *praelect. ad Instit. tit. de contrah. emt.* STRYCKIVS in *Vf. mod. Dig. tit. de contrah. emt.* §. XI. LAVTERBACH in *Colleg. theor. pract. tit. eod. §. LXVIII.* & in *diff. de arra. Sect. II. §. 101. seqq.* PESTEL

in *Diss. de arra contractibus vulgo adici solita. §. III. seqq.*

(h) Scite hoc atque pererudite vt omnia tradit Vir de iurisprudentia Germ. insigniter meritus ill. DREYERVS in *Diss. de differentiis iur. Rom. & Germ. in arvis emtionum*, cuius partem posteriorem magna cum auiditate praestolamur.

riffimis amat, concedere inuitus tenebitur, secundum hanc legem hoc arram operari debere, vt illa data atque accepta, neque in continenti, antequam ad alia negotia partes peruenerint, reddita vel repetita, statim contractus perfectus & irreuocabilis esse debeat ita, vt nil nisi mutus consensus dissolutionem eius producere, vnus vero contrahentium inuito altero ab illo resiliere nequeat, quamuis vel arram amittere, vel eius duplum soluere velit. Ne autem quis reuifores iuris Lubecensis, quos temerario satis ausu multa huic iuri de suo addidisse, varia illi detraxisse, immo hinc inde iuris ciuilib & Canonici principiis, quibus forte turgescerant, interspersis illud deformasse, nouimus, falso cum Thomasio suspicetur (i), quasi hoc quoque in passu noui quid sanxerint, vel a veteris & genuini iuris Lubecensis dispositione fecerint diuortium, non abs re erit, verba Codicum antiquissimorum huc pertinentia proferre. In vetustissimo huius iuris Codice in membranis exarato de A. 1240. qui in cancellaria ciuitatis Lubecensis adseruatur, haec dispositio ita exprimitur (k): *So we, so deme andern gift des hiligen geystes pennine, up enen kop, oder up en gelouede, dat is also stede, alse he hebbe den litkop gegeuen. It ne si also dat er en den pennig weder gene, oder de andere ene weder esche, er se sic vullen scheden.* In Codice iuris Lubecensis de A. 1243. legimus (l): *Si quis denarium sancti Spiritus super contractu, vel mercatione aliqua, quantumcunque excellenti vel mediocri erogauerit, idem est ac si mercipotum dederit. Si vero vni eorum emptio displicet, antequam pedem mutauerit, denarium sancti Spiritus aut restituere aut recipere poterit, quod pede mutato neuter eorum facere poterit.* Denique in Codice cum ciuitate Dantiscana communicato de A. 1266. sequentis tenoris verba inueniuntur (m): *Si quis dennarium sancti Spiritus super contractu*
vel

(i) In Diff. cit. §. 69.

(l) Ibid. p. 629.

(k) Apud Perill. Dominum de WEST-PHALEN T. III. Monum. ined. p. 648.

(m) Debemus hunc iustitiae Lubecensis puriorem fontem Viro Summo

vel mercatione quadam euehente vel medioeri erogauerit, idem est ac si mercipotum exhibuerit vel dederit. Quanta vero fides Articulo iuris Lubecensis illi accedat, cuius consonantia cum exemplis Manuscriptis & authenticis doceri potest, & quantum huius rei interfit praesertim ciuitatum hocce iure donatarum, Holsaticarum inprimis & Cimbricarum, illi lubenter largientur, qui in pugna codicis reuifi atque vetusti, huius dispositionem illius narratis praefereendam esse, cum cordatoribus & sanioris doctrinae Iuris persuasum sibi habent. (n)

§. VI.

Egregius quoque est in hac materia aliarum legum Germanicarum & Germanicae populorum originis concentus, & amicabile conspiratio. *Ius prouinciale SVEVICVM* cap. 47. §. 2. ita praecipit: *Und gibiet einem Mann ein Gut zu kauff, und gibt er mir sein Leibkauff (o) daran, und das Gut bleibet in meiner Gewalt, und es wird mir gestohlen, der Schad ist sein und mein nicht, hab ich sein gehüetet, als ich von recht thun solt.* Antiquissimum *ius BRUNSVICENSE* Part. III. Art. XXXI. sic loquitur (p): *Swar lüde kopen redelicke mit Goddespenningen, unde winkope, erer neyn mach des wederkomen, oft de winkoper lüde des bekennen.* Pari ratione disponit *ius STADENSE* de A. 1270. P. VII. §. 26 (q): *So wann ein Mann kost einen Koop, unde Godespenning darup gift, de Koop schall to recht stede wesen, is et warende have.* Et *HILDESIENSE* (r): *Si quis aliquid emit et dat mercipotum, nec emit nec venditor potest*

DREYERO, qui Codicem illum in dias luminis auras prodire iussit in der Sammlung vermischter Abhandlungen der deutschen Rechte und Alterthümer, wie auch der Critik und Historie T. I. p. 443.

(n) Vid. Ill. DREYERVS in Diss. de formula receptionis iur. Lub. eiusque indole for. in ciuit. Holsat. §. VI.

(o) Verustissimum MStum Vindobonense membranaceum. *sin arre;*

chartaceum autem: *sin heffunge* legere, testatur SCHILTER Exercit. XXX. §. 107.

(p) Apud LEIBNITIVM in Script. rer. Brunsvicens. T. III. p. 442.

(q) In Perill. SENCKENBERGII Select. iur. & histor. T. VI. p. 330.

(r) Apud GRYPEN Origg. Hannou. p. 234.)()

renotare, nec non ius antiquum HAMBURGENSE (s): So wann ein Mann koeft einen Koep, vnde Godes-Penning darup giff, de Koep schall tho rechte stede wesen, isset fahrende Have. Nullibi autem clarius haec atque significantius forsitan proponuntur, quam in iure municipali FRIDERICOSTADIENSI P. II. Tit. VIII. §. 6. & 7. Een coop ende verkoopinge can sonder Godts penning wel opgericht ende gestaten worden, maer wanneer gemandt op den gedaenen coop eene arrham geest, soo is deselue daer door dies te krachtiger, ten waere dat al soo datelijck, ende al eer de contrahenten van een ander scheyden de godspenninck wederom gevordert ende terugge gegeuen wierde, ofte dat een de perfectie ofte vollencomenheydt des contract's noch yets ontbrack. Maer wanneer de coop in allen deelen vollenkomentlick gesloten, ende daerop de godts-penninck gegeuen ware, soo en staet et geene partye vry, van den coop wederom af to gaen. Addere denique liceat locum notatu dignissimum ex legibus SVEO-GOTHICIS Tit. VI. c. I. p. III. edit. LOCCENII: Omne quod quis emit, pecus angularum solidarum & bisulcarum, equum, equam, aurum vel argentum, vel sectum pannum, vel quodcunque tale sit; hoc cum duorum virorum testimonio fiet & eodem modo vendetur, & arrha firmabitur, nullusque habebit potestatem renuntiandi aut rescindendi illum contractum. Qui aliter emit, quam ut interueniat arrha, reuocabile sit, etiamsi iustas interfuerint emtioni. (t) Quo magis autem hae leges puritate insigni, & non satis laudanda morum domesticorum custodia omnem alienorum iurium interpretationem vehementer abhorrente sese commendant, eo maior illarum in indagandis, enucleandis & interpretandis legibus Germanicis habenda est ratio. In primis autem multis iuris Lubecensis capitibus ex legibus Sueo-Gothicis lucem adfundi posse videtur, quum ex his tamquam ex fonte puro atque limpidissimo in illud varia promanasse, tum ex instituta vtriusque iuris sedula collatione luculenter adpareat, tum

ex

(s) in *Theaur. iur. prou. & statut. illustr. Germ. T. I. P. I. p. 689.*

(t) Vid. quae ad hunc locum com-

mentatus est LOCCENIUS in *Synops. iur. Succ. Diff. XIII. quaest. 17.*

ex commerciorum arctissimo vinculo, quod saeculo XII. & sequentibus Sueciae regnum inter & Lubecenses intercessit, facile demonstrari posset.

§. VII.

His ita positis, quis adfirmare nobiscum dubitaret, arrae interuentionem secundum mores & leges vniuersae Germaniae, poenitentiam & facultatem resiliendi a contractu penitus excludere. Quid quod Germanis arra semper signum fuerit contractus perfecti, numquam perficiendi (u)? At vero contractum perfectum, talem nimirum, cui nihil ex substantialibus deest, quique rite initus est & secundum legum praescripta, vnus paciscentium contradicente & prohibente altero rescindere nequit. An, quaeso, maiores nostros, quos simplicitatem primaevam strenue infectatos fuisse, & fidei datae violationem sacrilegii instar habuisse nouimus, ab hocce iustitiae naturalis principio aberrasse, credendum, immo cogitandum est? An arra in maiorem confirmationem & fulcrum contractus addita, eius interitum parare & efficere potest, vt contractus perfectus, haud sit perfectus? An denique partes data atque accepta arra in liberam a conuentione resiliendi potestatem consenserunt? Noli fingere consensum tacitum, vbi factum deficit congruum, ex quo ille elici debet, multo minus, vbi factum deprehendis contrariam potius voluntatem demonstrans. Quae quum ita sint, nihil restat, quam vt dicamus, venditorem arra accepta, recedere a contractu inuito emtore secundum iuris Lubecensis placita non posse, etsi solutione decimae partis pretii hancce licentiam redimere velit. Quamuis enim in Art. 18. L. 3. tit. 6. iur. Lub. casus arrae datae plane non commemoretur, tamen si rem penitus considerare, neque verba legis tantum captare velimus, ea sine dubio legislatorum mens fuit, vt liceat venditori, refragante etiam emtore, liberare se a fide data, si contractus celebratus quidem, sed non perfectus, neque per signum quoddam externum confirmatus

(u) HEINECCIUS in *Elem. iur. Germ.*. T. I. L. 2. tit. 14. §. 394.

fuert. Quum enim, vt verbis vtar *Legis 48. §. 3. D. de aedil. edict. hominum oculi magis creduli sint, quam aures, & facta plus ponderis habent ad voluntatem declarandam, quam verba*, omnibus etiam actionibus fere comites dabant symbola quaedam & signa externa venerandi maiores, ex quibus consummatio actus illiusque perfectio statim & sine ambagibus omnibus doceri posset. (w) Ratio autem, cur in casu pretii soluti & rei venditae traditae statutum venditori resiliendi potestatem denegat, in eo posita est, quoniam ex hisce actionibus de contractu celebrato, perfecto atque consummato certo certius constat. At vero eadem ratio est arrae interuenientis, quae tamquam signum & tessera in oculos incurrens contractui emtionis perfecto accedit. Quis itaque negaret, eandem etiam legis dispositionem hic locum habere, & arrae dationem illiusque acceptionem venditoris poenitentiae non minus ponere obicem? Praeterea regula in Art. 6. eiusdem tituli generaliter proposita, vi cuius contractus quiuis mediante arra initus omnimodo perfectus esse debet & irreuocabilis, mutata haud censenda est per subsequenter Art. 18. qui potius quum emtionis arrae confirmatae mentionem non iniecit, de emtione absque arra celebrata intelligendus erit, vt adeo normae Articulo sexto praescriptae nihil detrahat, potius vim illius integram relinquat atque saluam. Qua de re eo minus dubitari potest, quum semper vna pars statuti ex altera eiusdem parte optimam interpretationem capiat & declarationem, praesertim, quando vna statuti pars regulam continet, quippe secundum quam reliqua statuti membra accipienda & interpretranda sunt ita, ne cum norma semel constituta pugnare videantur. (x) Et hisce rationibus potissimum motus Ordo noster in casu supra §pho quarto memorato contra venditorem sententiam ferre non dubitauit.

Sed contrahenda nobis sunt vela, & accedendum ad id, cuius caussa haec omnia scripta sunt, ad Candidatorum nempe Par eximium atque dignissimum. Alter est: VIR

(w) Conf. STEIN L. G. P. III. L. 3.
tit. 2. §. 67.

(x) L. 5. C. de Leg. vid. HARTM.
PISTOR. L. I. quaest. 33. n. I.

VIR PRAENOBILISSIMVS

HENRICVS ADOLPHVS KROHN
LVBECENSIS

de commendatissima vitae suae ratione ita exponens:

Patriam agnosco inclytam Lubecam, vbi in lucem editus sum anno saeculi huius trigesimo tertio, die trigesimo Maii. Pater fuit HERMANNVS GEORGIVS KROHN I. V. D. Reip. Lubecensis, quum in viuis esset, Syndicus, Mater, CATHARINA ELISABETHA, Viri Magnifici HENRICI BALEMANNI, Consulis Lubecensis per viginti annos primarii filia. Auum paternum habui Virum Magnificum IOHANNEM ADOLPHVM KROHN I. V. D. Syndicum primum Rostochiensem, deinde Consulem Lubecensem. Auos quidem ad seros vsque annos mihi seruauerat diuina prouidentia, quorum non solum exemplo praestantissimo, sed singulari quoque in me collata beneuolentia vti mihi licuit adolescenti. Tanto citior Parentum carissimorum iactura. Matrem enim, quum adhuc in paruulis essem, Patrem haud ita pridem, quum non exiguae esset vtilitati eius manuductio, non sine luctu amisi. Nihil reliqui fecerunt dilectissimi Parentes, vt a teneris vnguiculis me bonorum Praeceptorum fidei committerent, quorum ex institutione hausi quae ad pietatem humanitatemque pertinent. Laudo BACKMEISTERVM, KROEGERVM, MÜNDERVM, postea verbi diuini Ministros, iam pie defunctos, itidemque Reu. KOHLREIFFVM superstitem, qui linguis artibusque ingenuis animum indefesso labore praepararunt. Praeparatus officinam litterariam publicam frequentare coepi & cura B. RVETZII, Cel. OVERBECKII, B. LANGII & Cel. SELENII solidioris doctrinae initia percepi. Pro rostris etiam Gymnasticis, quum Auis honoratissimus I. A. KROHN Consul cum Aua amantissima A. 1750. die 28 Aprilis *Vitali* in factis sacro, Iubilaeum gamicum celebraret, de *Coniugum iubilantium felicitate a benignissimo Numine, vero Deo Vitali deriuanda*, publice verba feci, ante discessum vero in Academiam, recitata oratione, *de Lubeca Noua, ac potissimum rebus, quae eius originem reddunt dubiam*, A. MDCCLIII. mense Aprili vale Lycaco Patrio dixi. Pater, quia Syndicatus officium, quod gesserat, deposuisset, mecum iuit in Academiam. Elegit Francofurtum ad Viadrum, quo, facto per terras Hannoueranas, Brunsuicenses, & Marchicas, itinere, veni. Recepit me, qui tunc fasces Academiae tenebat, Ill. POLAC. Eundem etiam vtramque Mathesin enucleantem audiui. Philosophicas praesertim disciplinas proposuit Reu. SIMONETTI. Ill. SVRLANDIUM & Cel. CVRTSIUM Ius Naturae docentes adii. Historiarum seriem narrante itidem Ill. SVRLANDIO perlustravi. Institutionum & Pandectarum Elementa ab Ill. BOEHMERO & VHLIO accepi, linguam gallicam captui accommodauit Mr.

MERCUR. Fluxerat opinione citius biennium, & almam Viadrinam cum Academia Lipsiensi commutavi, cuius inter ciues me retulit Ill. LVDEWIGVS, Archiater. Ius Civile repetendum sumsi auspicijs V. C. BACHII & Ampl. SAMMET; hunc quoque iuris historiam docentem audiui. In iure Publico & eo pertinentibus Ducem elegi Cel. ALAND, in iure Canonico MÜLLERVM, in iurisprudencia Germanica & Feudali HOMMELIVM iuniorem, HOMMELIVM denique seniore[m] ius criminale explicantem. Linguis quoque operam daturō Gallicam Mr. du GASC Anglicanam M. FRANZTEN interpretatus est. In medio studiorum cursu, quum essem occupatus, valetudo Carissimi Patris aquis salubribus vsuri, requirebat, vt cum ipso Thermas Carolinas proficiscerer. Profectus sum, sed reditum non multo post insequeretur dolor, quo mors Parentis animum maxime affecit. Mensē Octobri MDCCLVI in patriam regressus, disciplinis academicis Iuris Lubecensis scientiam, notitiamque practicam addere studui, iam vero in eo sum, vt exantlatis examinibus conscriptaeque Dissertationis pro virili defensione, ex indulgentia Amplissimi Ictorum Kiloniensium ordinis, in iure honores capessam.

Alter

VIR PRAENOBILISSIMVS

HERMANNVS DITERICVS KROHN

LVBECENSIS

qui laudatissimum vitae atque studiorum curriculum ipse hunc in modum depingit:

Natus sum *Lubecae*, anno huius saeculi trigesimo quarto, ipsis Idibus Decembris, patre HERMANNO GORGIO KROHN vtriusque Iuris Doctore & Reip. patriae dum viveret Syndico primario, matre CATHARINA ELISABETHA, nata BALEMANNA. Auos habui Viros Magnificos, HENRICVM BALEMANNVM I. V. L. & IOHANNEM ADOLPHVM KROHN I. V. D. vtrumque quondam Reip. Lubecensis Consulem, quorum in Remp. merita quo minus iactem, prohibet modestia, hoc praefiscine dixerim, quod maiorum exempla ad virtutem me non potuerint non & litterarum studium egregie excitare. Vltus sum ineunte aetate priuata institutione BACKMEISTERI, KROEGERI, KOHLREIFFII, MÜNDERI, quorum in alterius symmystae electi locum alter successit. Hinc Gymnasii publici ciuibus adscriptus, ab ore RVETZII, OVERBECKII, LANGII, SELENI, Virorum clarissimorum pependi, quorum in me erudiendo fidem atque industriam, dubito me laudare satis posse. Quale studiorum curriculum vix ac ne vix quidem inceperam, quum medias inter educationis curas praematura morte caderet carissima mater, cuius ob iacturam, quem sensi dolorem, non adeo imminuit temporum longinquitas. Acciderat anno semisae-

culari

ulari die 28 Aprilis, vt Auus paternus cum Coniuge dilectissima ab inito matrimonio quinquaginta annos, rarissimo satis exemplo expleuisset, cui Iubilaeo solemniter concelebrando, vna cum fratre in Gymnasio institui Actum oratorium, vbi ego Symbolum auitum; *In arduis constanter* pro virium conditione exposui, precesque pro salute iubilantium pie effudi, ad quas orationes audientas singulari Programmate, *Diatriben de ΣΤΕΦΑΝΟΡΟΙΣ tum aliis tum etiam Coniugibus*, sistente, inuitavit Celeb. a SEELEN. Exactis posthaec tribus annis, quum munitus subsidiis essem, quibus via facilior ad altiora solet aperiri, eo consilio vt iurisprudentiae operam nauarem, abitum parans, mense Aprili A. MDCCLIII, habita oratione: *de Veteri Lubeca iuxta flumen Schwartzau sita, eiusque originis nominisque ratione*, Musis Lubecensibus vale precatus sum. Eodem fere tempore publico suo munere si abdicauerat pater optimus, cui studiis meis se ducem iungere atque comitem placuit. Patria egressus vidi Electoratum Hannouerianum, Ducatum Brunsvicensem, & Marchiam Brandenburgensem. Veni Francofurtum ad Viadrum, vbi Ill. POLAC tunc temporis Reктору nomen professus, in numerum ciuim academicorum receptus, & per biennium commoratus sum. Et quia disciplinis praesertim Philosophicis acui solet ingenium, & ad difficiliora quaeque praeparari, principio quidem hoc egi, vt V. C. CVRTS Logicae, Iuris naturae, & Physicae, Ill. POLAC Matheseos, Reu. SIMONETTI Metaphysicae, Ethicae & Politicae elementa mihi traderent. Historiam imperii Rom. Germ. nec non Historiam statuum Europae enarrauit Ill. SYRLAND; iurisprudentiae deinde studiosum ius Ciuile docuerunt Viri Illustres BOEHMERVS & VHELIVS, horis subcessiuis, praecunte Mr. MERGIER linguae Gallicae operam nauaui. Hos inter labores biennium circumegeram, quum de mutanda litterarum palaestra cogitarem. Non me potuit non tum propter scientiarum aemulationem tum propter morum elegantiam sibi vindicare Lipsia, quo aduentantem iure academico donauit Exper. LVDEWIGVS. Ibi, monstrantibus viam acutissimis ICTIS BACHIO & SAMMET scita iuris Ciuilis semel iterumque repetii, quorum hunc etiam, quum vniuersi iuris Historiam exponeret, audiui. Historiam imperii Rom. Germ. iteraui, simulque principia iuris publici cognoui, duce Cel. ALAND, cuius etiam acrobasis disputatoris diligenter adfui. Rudimenta iuris Canonici sub Cel. MÜLLERO posui, principiis iurisprudentiae Germanicae & feudalis opera Ill. HOMMELII filii, Criminalis vero Ill. HOMMELII patris cura imbutus sum. Linguae Anglicanae discendae methodum subministrauit M. FRANTZEN & Italicae Mr. du GASC, cuius sub moderamine litterarum quoque Gallicarum studium excolui.

Iam quum in eo essem, vt laudatorum virorum musea maxime frequentarem, in dies ingrauescit infirma dudum optimi Parentis valetudo, cui vt fortio-

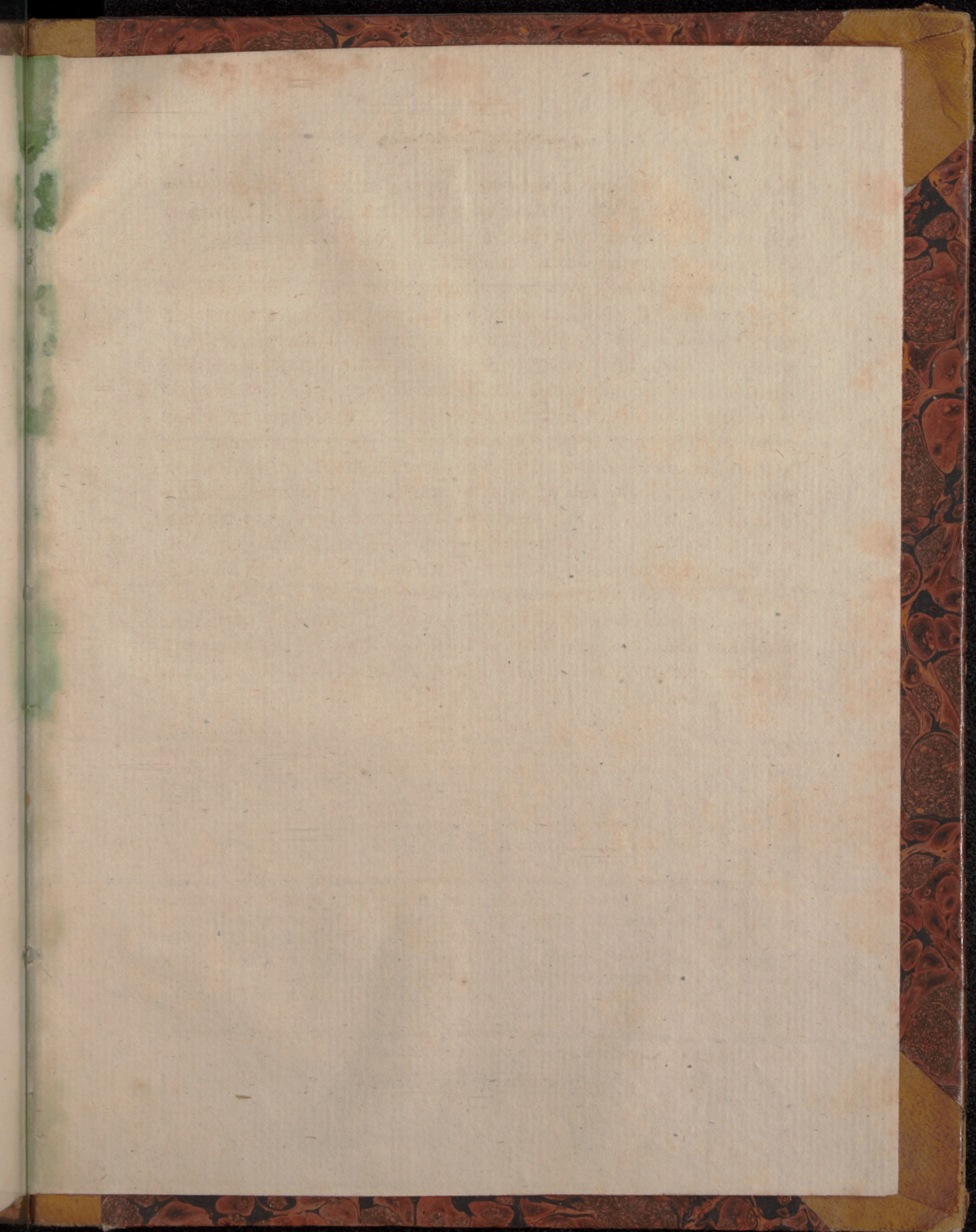
tiorem

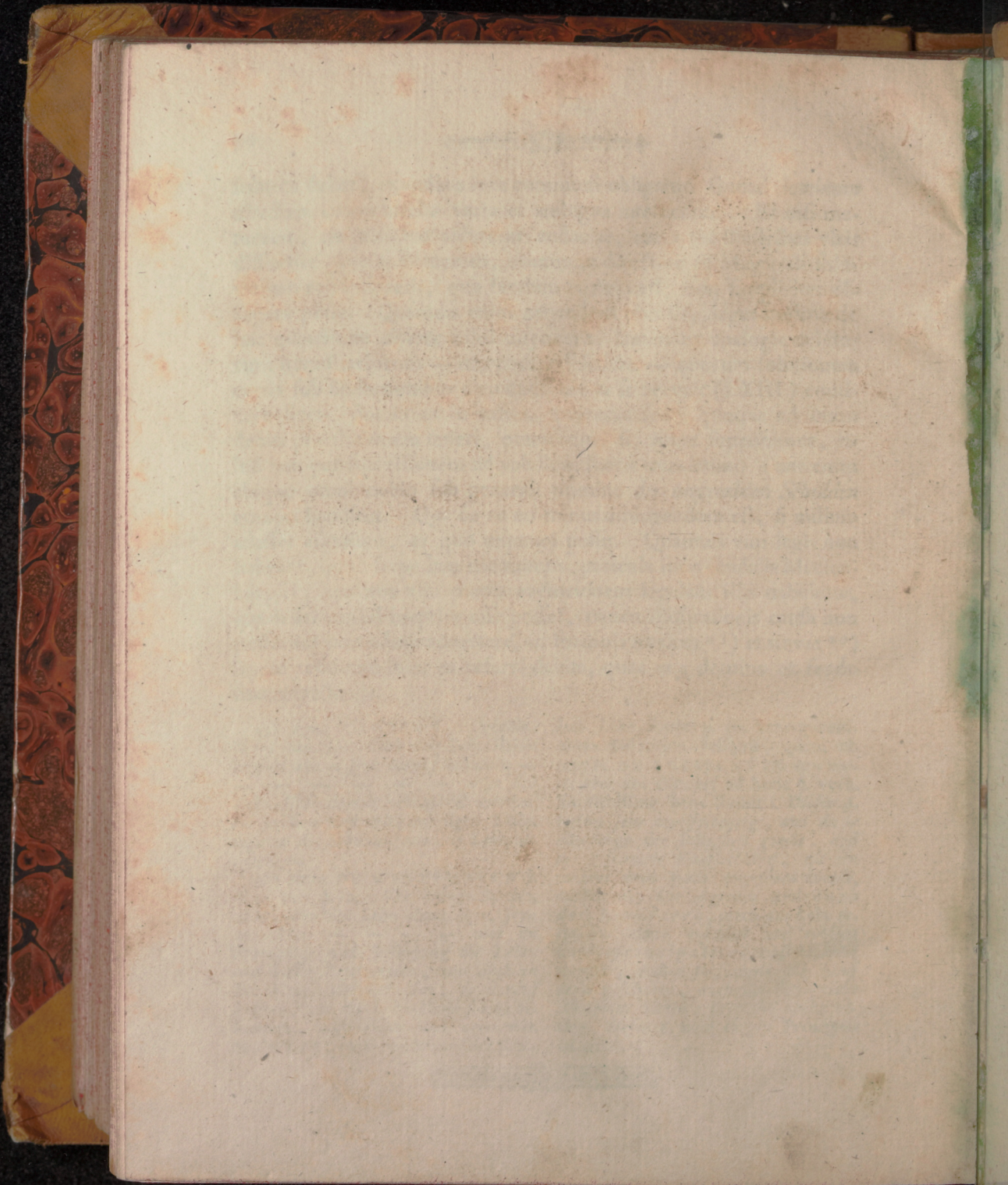
tiorem medicinam praeberet, quam Medicorum suasu Thermas Carolinas proficisceretur, non potui ipsi non esse comes. Sed reducem quantumcunque recreauerit blanda spes, fefellit tamen; morbus alitur, & amisi patrem, quem si non lugere viro, meminisse certe honestum erit. Peracto in alma Philurea sesquianno, in patriam reuersus sum, vnde, consumto anno & quod excurrit, in studio iuris domestici, inque addiscendis prudentiae pragmaticae principiis, Kilonium veni, Amplissimumque Ictorum ordinem decenter rogavi, vt me ad consueta examina admitterent, admissumque & probatum, cui honores in arte nostra conferantur, non indignum iudicarent.

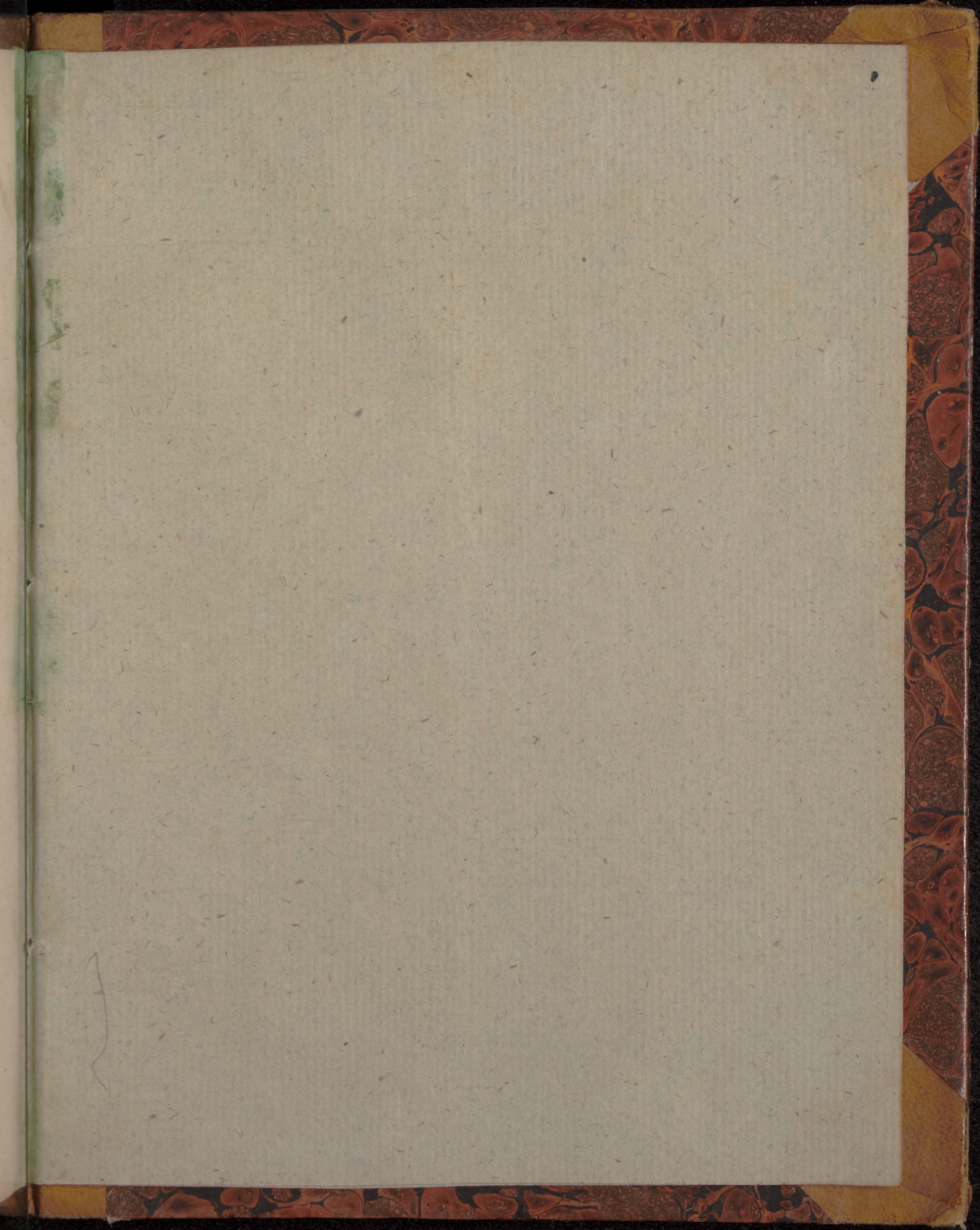
Decenter praestantissimi hi Candidati petierunt, vt ad ea admitterentur, quae a iuris vtriusque Candidatis iura Collegii nostri statutaria flagitant. In scrutinio hanc ob rem cum ipsis instituto, tam in facundis & solidis textuum explicationibus, quam in promptis atque adpositis ad quaesita responsionibus tales se praestiterunt, quales illos fore credebamus, ita vt vnanimi suffragio maxime digni censerentur, quibus cupiti in Themidos castris conferri queant honores. Posterior illorum dissertationem inauguralem proprio Marte elaboratam, *Trigam exercitationum ad ius Labecense* sistentem, sub meo qualicunque moderamine d. XXV. Febr. strenue contra reprehendentes defendit. Prior autem dissertationem, propriae etiam diligentiae insignem fructum, *de retractu gentilitio iuris Germanici vniuersalis, prouocantem in fundata intentione omnino constituyente*, me Praeside die 1. Martii contra dissentientium obiectiones tuebitur. Quo peracto nihil supererit, quam vt huic summi in vtroque iure honores & ipse Doctoris gradus, illi autem Licentia supremos in iure honores, quandocunque libuerit capeffendi, a me Brabeuta eodem die conferantur. Cui panegyri vt **MAGNIFICVS ACADEMIAE PRORECTOR, PATRES ILLIVS HONORANDI, FAVTORES, HOSPITES, SVIS QVISQVE TITVLIS ATQVE HONORIBVS CONDECORATISSIMI, LECTISSIMAQVE GENEROSISSIMORVM AC NOBILISSIMORVM COMMITONVM CONCIO** interesse ne dedignentur, Ordinis iuridici & meis verbis quam diligentissime & peramanter rogo.

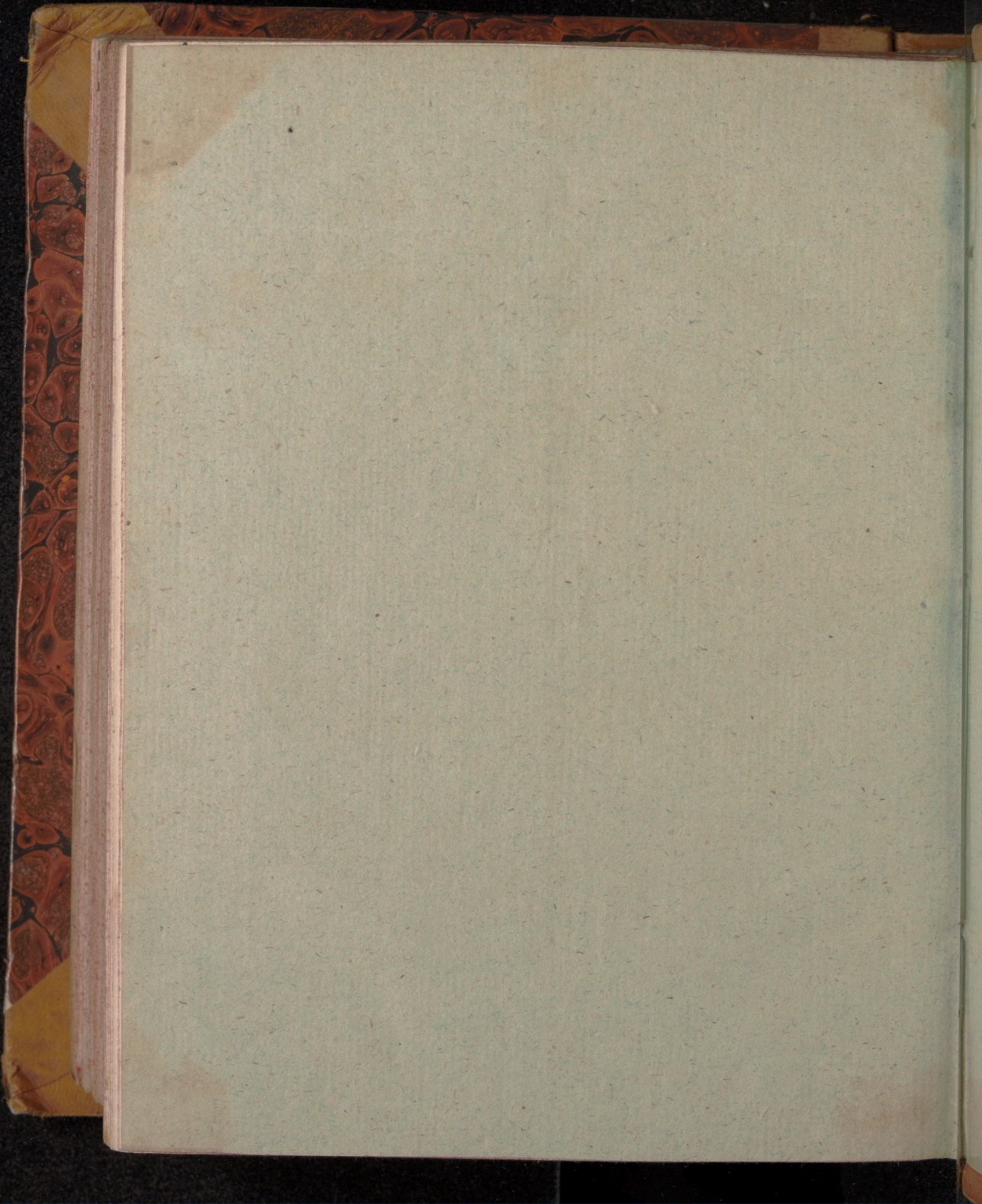
P. P. Dominica Oculi, c19 1788 LVIII.

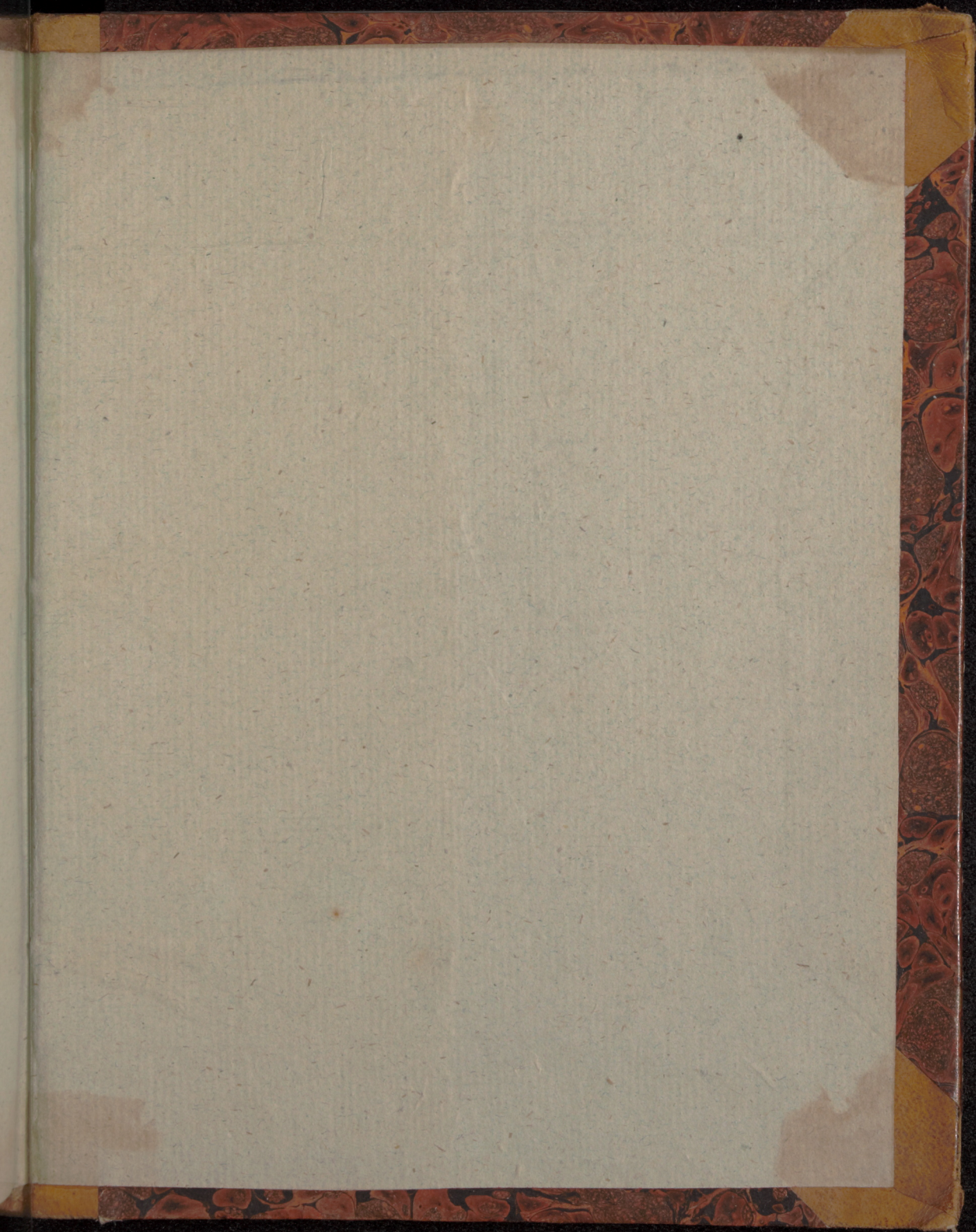
(L. S.)

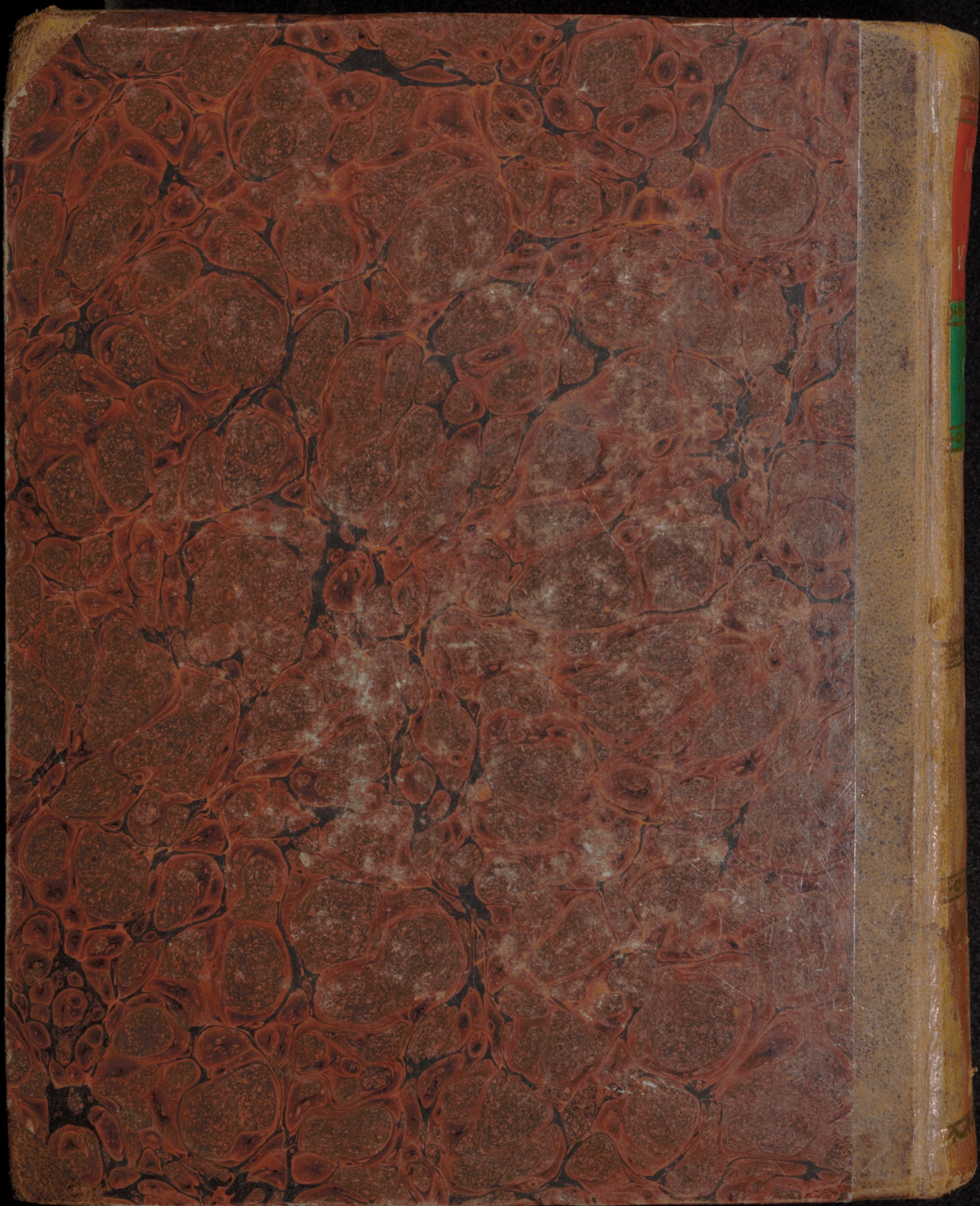

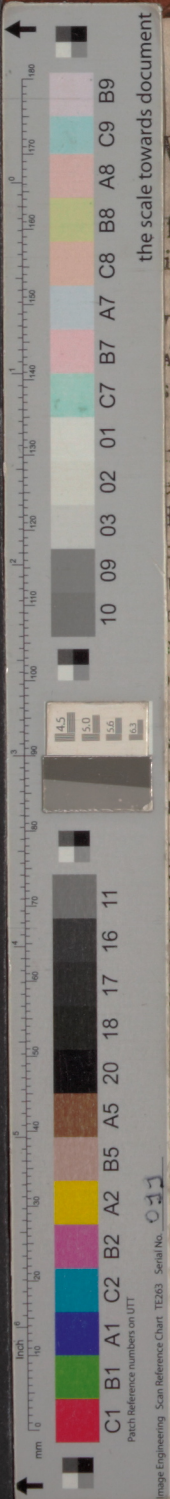

⌘ (o) ⌘

XIII

VIR PRAENOBILISSIMVS
VS ADOLPHVS KROHN
LVBECENSIS

ffima vitae suae ratione ita exponens:
inclytam Lubecam, vbi in lucem editus sum anno saeculi
tertio, die trigesimo Maii. Pater fuit HERMANNVS GEOR-
D. Reip. Lubecensis, quum in viuis esset, Syndicus, Ma-
ELISABETHA, Viri Magnifici HENRICI BALEMANNI,
per viginti annos primarii filia. Auum paternum habui
IOHANNEM ADOLPHVM KROHN I. V. D. Syndicum pri-
m, deinde Consulem Lubecensem. Auos quidem ad seros
eruaerat diuina prouidentia, quorum non solum exemplo
singulari quoque in me collata beneuolentia vti mihi licuit
citior Parentum carissimorum iactura. Matrem enim,
uulis essem, Patrem haud ita pridem, quum non exiguae
nanhductio, non sine luctu amisi. Nihil reliqui fecerunt
, vt a teneris vnguiculis me bonorum Praeceptorum fidei
orum ex institutioe hausi quae ad pietatem humanitatemque
BACKMEISTERVM, KROEGERVM, MÜNDERVM, postea
os, iam pie defunctos, itidemque Reu. KOHLREIFFIV M
guis artibusque ingenuis animum indefesso labore praepa-
is officinam litterariam publicam frequentare coepi & cura
OVERBECKII, B. LANGII & Cel. SELENII solidioris
cepi. Pro rostris etiam Gymnasticis, quum Auus honora-
HN Consul cum Auia amantissima A. 1750. die 28 Aprilis
o, Iubilaeum gamicum celebraret, de *Coniugum iubilant-*
nignissimo Numine, vero Deo Vitali deriuanda, publice
cessum vero in Academiam, recitata oratione, *de Lubeca*
rebus, quae eius originem reddunt dubiam, A. MDCCLIII.
ycaeo Patrio dixi. Pater, quia Syndicatus officium, quod
t, mecum iuit in Academiam. Elegit Francofurtum ad
to per terras Hannoueranas, Brunsvicenses, & Marchicas,
cepit me, qui tunc falces Academiae tenebat, Ill. POLAC-
aque Mathesin enucleantem audiui. Philosophicas praeser-
suisit Reu. SIMONETTI. Ill. SVRLANDIVM & Cel. CVRT-
docentes adii. Historiarum seriem narrante itidem Ill.
strau. Institutionum & Pandectarum Elementa ab Ill.
LIO accepi, linguam gallicam captui accommodauit Mr.

)(3

MERCIER.